

PREEK KRIJTBURG ZONDAG, 13 DECEMBER 2020

over: de eerste brief van Paulus aan de Tessalonicensen, 5, 16 – 24
Gregory Brenninkmeijer SJ

Alle mensen die we in deze dagen ontmoeten, beste vrienden en vriendinnen, zijn het over één ding eens: we leven in zeer merkwaardige tijden. En al snel treuren we samen over de beperkingen die het als maar weer oplopende aantal coronabesmettingen over ons afroept. We voelen ons op afstand gezet van zoveel goede mensen, familieleden of vrienden, die we nu rond de kerst zouden willen ontmoeten, maar dat mag niet. Je krijgt het gevoel dat heel wat mensen onder een grauwe wolk leven. En ook al hebben we dit jaar in onze stad meer kerstversiering opgehangen met meer lichtjes als ooit tevoren, toch wil die kerstverwachting en vreugde maar niet doorbreken. Dat virus blijkt een zeer effectieve spelbreker te zijn.

Maar er is één uitzondering in deze negativiteit: Onze Kerk. Ofschoon onze kerk alles behalve blind is en zelf ook zwaar te lijden heeft van de pijnlijke maatregelen van dit ogenblik, aarzelt zij niet om ons op deze zondag van de Advent op te roepen tot vreugde. Het is Paulus die schrijft aan de kerk van Tessalonika en haar uitdaagt tot vreugde. En over hun schouders roept hij ook ons toe: Verheug u altijd in de Heer, ik herhaal het: Verheug U! Dat valt niet mee, nu blijdschap ervaren. En toch schrijft Paulus ook aan de christenen in Filippi: Verheug u in de Heer ten allen tijde! Ik herhaal het nog maar eens: Verheug u! Uw vriendelijkheid en mensenliefde moet voor alle mensen zichtbaar zijn. Het moet op uw gezicht te lezen staan: De Heer is nabij!

De Advent is de tijd waarin christenen zich voorbereiden op de komst van onze Redder, Jezus Christus. En er is geen virus dat zijn komst kan tegenhouden, en er is zelfs geen minister die de komst van God in de wereld kan uitstellen tot later datum. Het Kerstfeest kan best dit jaar heel anders verlopen dan vorig jaar en zeker ook heel anders dan wij gehoopt hadden. Maar hoe het ook zal uitpakken, misschien wordt het wel méér een viering van God's komst in de wereld dan in voorgaande jaren. Nu we gewoon niet kunnen genieten van al de oppervlakkige pleziertjes van de jaarlijkse kersttijd, komt er misschien wel meer ruimte in ons drukke bestaan en in onze voorgeprogrammeerde harten om de Heer te verwelkomen in onze huizen, onze levens, onze agenda's.

Het is wel opmerkelijk dat de mensheid in alle tijden gewacht heeft op de komst van de Heer. Vanaf het begin van onze geschiedenis is dat aanwijsbaar. Als je gaat lezen in het Oude Testament zal dat eindeloze uitzien van mensen naar het komen van God je niet kunnen ontgaan. Dat komt omdat het leven niet gemakkelijk is, en met veel mensen samenleven maakt de zaak nog ingewikkelder. God heeft ons de goede weg getoond door ons zijn geboden te geven, heldere richtlijnen voor wat we wel en wat we niet zouden moeten doen. Maar er zijn altijd mensen die menen dat zij het beter weten. Dat begon al in het aards paradijs. Adam en Eva mochten genieten van alles wat de schepping hen te bieden had, alleen van die ene boom, van de kennis van goed en kwaad, daar mochten zij niet van eten. Maar dat deden ze nu juist wel en daarmee begon de ellende. God heeft ons mensen de 10 geboden gegeven.

Als we dienovereenkomstig zouden leven zouden we gelukkig zijn. Maar tot op de dag van vandaag lijkt het ons bijna onmogelijk om die richtingwijzers naar menselijk en vreedzaam samenleven te volgen. En zo wordt onze geschiedenis een grote puinhoop met oorlogen als hoogtepunten en vrede als korte tussenpozen.

Al die tijd hopen mensen dat God tussen beide zal komen; ons uit onze zelfgemaakte chaos zal komen bevrijden. Dat Hij de rol van goede Herder op zich zal nemen en ons zal weiden in gerechtigheid en vrede. Maar dat deed God niet. Hij kwam niet in hoogst eigen persoon, maar Hij riep profeten en rechters om ons te helpen te leven volgens Zijn Wil. Maar binnen de kortste keren verloren we Gods wil weer uit het oog en deden wat zelfzucht dicteerde, wat verkeerd en schadelijk was. Verwoesting is dan steeds weer het gevolg en weer ontstaat het verlangen naar tussenkomst van God om orde op zaken te stellen.

Toen God's uur gekomen was zond Hij zijn Zoon, Jezus, zoon van Maria, afstammeling van David, zoals de profeten het voorspeld hadden. En Jezus kwam. Hij verkondigde de komst van Gods Koninkrijk. Hij bracht dat tot stand door zieken te genezen, bezetenen te verlossen en aan armen goed nieuws te verkondigen. De mensen konden er niet genoeg van krijgen. Ze liepen massaal achter Hem aan. Maar uiteindelijk lieten ze Hem in de steek. Het handjevol volgelingen dat Hem met vallen en opstaan trouw bleef, die zijn vrienden waren, hen gaf Hij één gebod: "Bemint elkaar, zoals Ik u heb liefgehad". Als we dat doen, en telkens als we dat doen, wordt het Koninkrijk Gods werkelijkheid in ons midden. Maar de groten, de machtigen hebben geen oor voor dit gebod. Zij geloven niet in Jezus zending. Zij aanvaardden niet dat Jezus ook hen de enige weg wees om Gods wil te doen en vrede te stichten. Ze verachtten Hem, wipten Hem buiten de stad en kruisigden Hem.

Het grootste wonder in heel het Jezus-gebeuren is, dat zijn dood aan het kruis het einde niet was. Jezus heeft zijn vrienden beloofd, voordat Hij terugkeerde naar zijn hemelse Vader, dat Hij bij hen zou blijven tot het einde van de tijden.

Engelen verklaarden: Deze Jezus, die jullie naar de hemel hebben zien opstijgen, zal op dezelfde wijze terugkeren om u en ons allen te brengen naar het huis van zijn Vader.

En tot die dag blijven wij wachten. Er komt intussen geen geboorte meer in Betlehem, maar Jezus' aanwezigheid wordt zichtbaar in alle mensen van goede wil. En terwijl wij wachten op de wederkomst van Christus is zijn Geest actief in onze wereld, in iedereen die naar de blijde boodschap luistert en zich laat leiden door de Geest, die daaruit spreekt. Die Geest daagt ons uit om voor elkaar zo goed als Jezus te zijn. Nu wij ons voorbereiden op het kerstfeest in dit merkwaardige jaar, hoop ik, dat u die Geest hoort die u uitnodigt de nood te zien van uw naaste en te helpen waar dat mogelijk is. Betlehem is overal en we kunnen God helpen opnieuw mens te worden door ons hart te openen voor de mensen rondom ons. Als we daarin slagen wordt de komende kersttijd werkelijk een bijzonder gezegende tijd.

Amen.